

Kritický bod: Po jeho překročení je systém neřiditelný. Pokus o revizi výsledků Druhé světové války – předehra války Třetí? Co se to vlastně se světem děje?

22. 10. 2014

[Pavel Kalenda](#) shrnuje hlavní události, jimiž jsme v posledních letech bombardováni, a na základě vlastního modelu analyzuje, zda budeme bombardováni i něčím jiným

Jako geofyzik, zabývající se prognózou zemětřesení, a tedy nelineárními modely, ve kterých výsledek v oblasti kritického bodu už nebývá závislý na vnějších podnětech a systém se samovolně dostává do mezního stavu, jsem se pokusil o analýzu mezinárodní situace. Zvolil jsem stejný model, jaký používám pro zemětřesení a analyzoval nejdůležitější body modelu – jak daleko je situace od mezního stavu, zda už byl překročen kritický bod a kam směřuje aktuální vývoj.

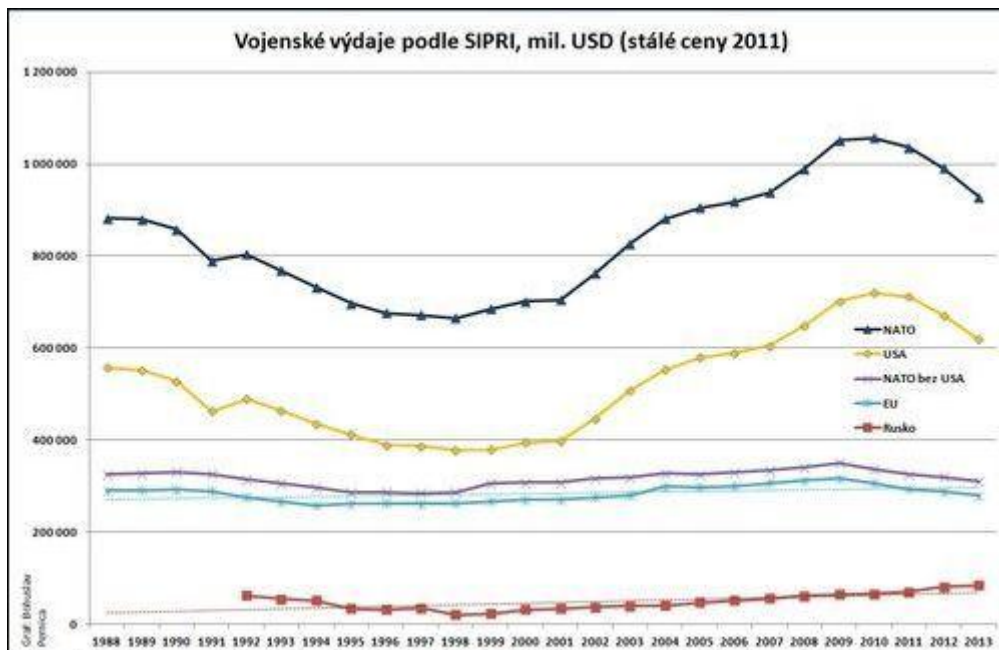
Na úvod vysvětlím některé pojmy: Kritický bod je takový bod, při jehož překročení je systém už neřiditelný a i při úplném odebrání působících vnějších sil se samovolně dostane do mezního stavu. Mezní stav je takový stav, kdy nastane kvalitativní změna systému (buď destrukce = zemětřesení, nebo válka v případě společnosti, nebo úplná změna společenského systému, tedy revoluce). Prekursori jsou takové projevy (příznaky), které ukazují, kde se systém nachází a kam směřuje. Podle nich se dá vyhodnotit, jak „daleko“ nebo „blízko“ se systém nachází od kritického bodu nebo mezního stavu.

Paralela s rokem 1938?

Analyzujme nejprve prekursori, které nám ukáží, v jakém stavu je systém. Toto je možné nejlépe provést porovnáním se známými situacemi, které již nastaly a jejichž důsledky již známe. Můžeme proto porovnat současný stav například s lety 1936 – 1938. Jaká byla situace například ve světové ekonomice a jaká je dnes? V roce 1936 se celý svět nacházel po období Velké hospodářské krize, která dopadla nejvíce především na Německo, jako poraženého v 1. světové válce. Hitler, který se dostal k moci v roce 1933, vsadil na budování silné armády a už v roce 1938 připojil k Německu Rakousko a zanedlouho také část Československa.

Odvětná protipatření Ruska už byla zahájena i v blízkosti území USA. Toto si dosud tato mocnost nepřipouštěla, že by i její území mohlo být dějištěm další války a spoléhala na svou věrnou a dobrou Evropu jako na opětovné válečné pole.

Dnes se globální ekonomika nachází v období mírného zotavení po hluboké hypotéční krizi, která začala v roce 2008, stejně jako v roce 1929, v USA. Na rozdíl od roku 1933 a od Německa před 2. světovou válkou dnes nejsou státy NATO tím poraženým v předchozí válce, ale přesto hledaly řešení krize v masivním zbrojení (na úvěr, nebo nekrytými penězi), které sice začalo už v roce 2001 po teroristickém útoku na WTC, ale bylo dále navýšeno v roce 2008, zejména v USA (viz obr. 1).

Obr. 1 Výdaje na zbrojení od roku 1988 ve stálých cenách (Rusko od 1992) (zdroj: http://www.sipri.org/research/armaments/milex/milex_database)

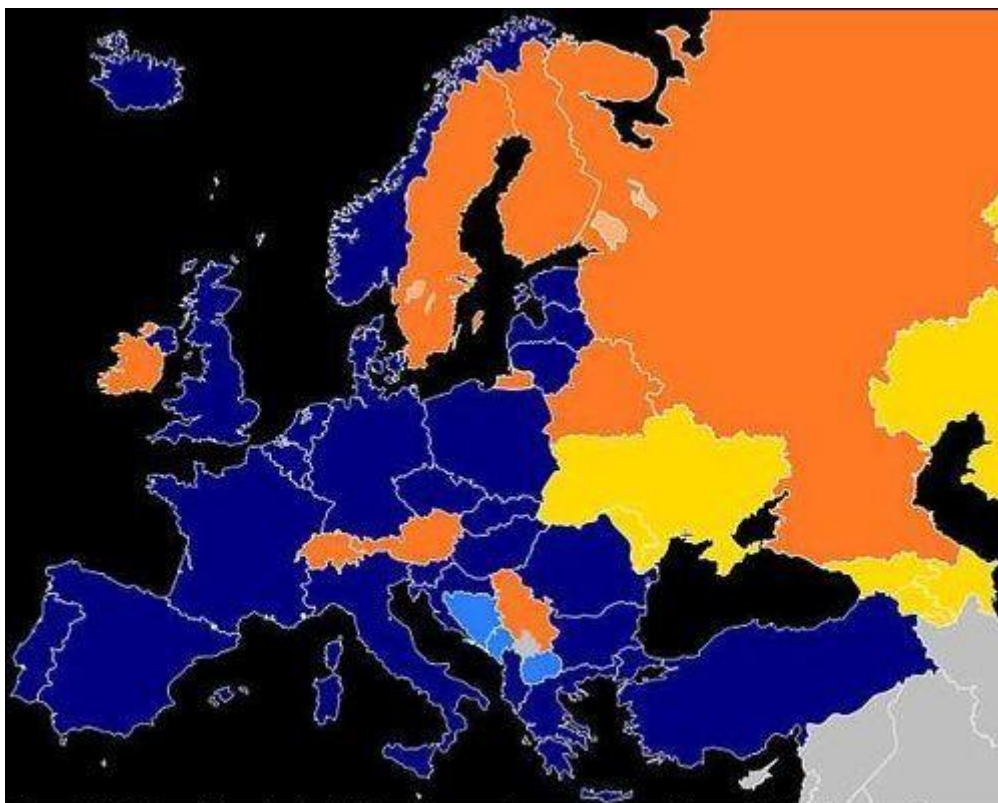
Dnes představují výdaje států NATO celkem 60 – 70% celosvětových výdajů na zbrojení. Protože tyto výdaje jsou zcela neproduktivní (samy o sobě neprodukují žádné hmotné statky), musí být nějak „využity“.

V roce 1936 předpokládal Hitler, že nekryté výdaje na zbrojení zaplatí poražený nepřítel. V roce 1939 tak tomu skutečně bylo po bleskovém obsazení Polska, v roce 1940 rychle obsadil Belgie, Holandsko a následně i Francii, jejichž průmysl zapojil do své výroby. Projevilo se to také na zvýšení životní úrovně občanů v Německu.

Jak dnes víme, hlavním Hitlerovým cílem bylo obsazení Ruska (Drang nach Osten), získání jeho území (Lebensraum) a trhu. Z materiálů Třetí říše vyšlo najevo, že o samotné obyvatel, tedy Rusy, vůbec nestáli a považovali je jen za otrockou pracovní sílu.

Kam dnes směřuje NATO? Když se vrátíme k dohodě z Jalty, která stanovila hranice mezi Východem a Západem po 2. světové válce na Odře a Nise, tak už dnes vidíme, kam až se tato hranice posunula. V poklidu a míru byly k NATO po Pražském summitu v roce 2004 připojeny Estonsko, Lotyšsko, Litva, Slovensko, Slovinsko, Bulharsko a Rumunsko a v roce 2009 také Chorvatsko a Albánie. Pohříchu, většina států se neptala svých obyvatel, zda chtějí vstoupit do NATO a někde bylo referendum zmařené ([Slovensko](#)). Ukrajině a Gruzii bylo členství přislíbeno i přes protesty Ruska a ujišťování USA, že se hranice NATO neposunou až k Rusku. Kromě územních zisků začalo NATO stupňovat intenzitu vojenských cvičení jak v Baltském moři pod záminkou obrany pobaltských republik, tak v Černém moři společně s Ukrajinou nebo na Kavkaze s [Guzií](#).

Při srovnání s obdobím před 2. světovou válkou můžeme konstatovat, že tato situace je obdobná situaci po anšlusu Rakouska a před obsazením Polska, které je považováno za počátek války. Rozsah území států NATO dnes odpovídá území Třetí říše přibližně v roce 1940, tedy před vpádem Hitlera do Sovětského svazu. Toho si [všiml i bývalý finský diplomat Peter Liskola](#) (viz obr. 2).

Obr. 2. NATO a jeho okolí. Modrou jsou zobrazeny členské země NATO, oranžovou země účastníci se Programu partnerství pro mír, žlutou země, které mají individuální partnerský plán (zdroj <http://www.onwar.eu/tag/obranna-strategie-cr/>)

Jaké jsou dnes cíle NATO? Jak [vyplývá z oficiálních dokumentů](#) z posledních summitů NATO, musí se NATO bránit před rozpínavostí Ruska, a proto bude dále navyšovat rozpočet na zbrojení až do výše 2% HDP a budovat základny rychlého nasazení v pobaltských státech a Polsku, které se cítí být nejvíce ohroženy. Síly rychlého nasazení mají být vybudovány také v tzv. „horkých skvrnách“, kde se bezprostředně stýkají zájmy Ruska a NATO, jako je Gruzie, Ázerbajdžán, Ukrajina, nebo pobaltské státy.

Důležitým prekurzorem (příznakem) je i vývoj globálního obchodu a globální měny. Dnes je jediným platidlem za ropu tzv. petrodolar. Zatím každý státník, který chtěl od dolaru ustoupit, násilně zemřel. [Stalo se to Saddámovi Husajnovi](#) několik měsíců poté, co přešel na platbu za ropu na eura, jak plánoval už od roku 2000, stalo se to i Muammaru Kaddáfimu, když začal obchodovat v juanech a přesměroval dodávky ropy z Francie do Číny. Jak dnes signalizuje Rusko, chystá se nejprve v rámci BRICS, a poté i celosvětově, akceptovat platby za ropu a plyn jen za tzv. „zlaté ruble“, tedy měnu, podloženou zlatem. Toto počínání může vést k pádu dolaru, kterému se USA budou snažit čelit i za cenu fyzické likvidace představitelů Ruska nebo dalších států, které se zapojí do tohoto obchodu. Již dnes je [Putin druhým v seznamu světových škůdců](#).

Po analýze připravenosti k válce, která ukázala, že svět se již nachází v obdobném stavu jako Evropa na konci roku 1938, kdy jsou již vybudovány „palposty“, které je nutno co nejdříve použít, aby byly splaceny půjčky, za které byly pořízeny, je nutná mediální příprava a následně použití spouštěcího mechanismu, od kterého již nebude cesta zpět. Takovými spouštěcími mechanismy byly v případě první světové války Sarajevský atentát, v případě 2. světové války přepadení vysílače Gliwice v Polsku, v případě vietnamské války tzv. Tonkinský incident. Mohli bychom ukázat na mnoho dalších před každou z válek (ZHN v

Iráku, WTC před Afghánistánem, a podobně). Po těchto „triggerech“ už nešlo vrátit dějiny zpět a odvolat nastávající válku, která vždy začínala obdobou „Mým národům“ a poukázáním na „Osu zla“.

Nebyla už použita záminka k válce?

Když se podíváme na výsledky „demokratizace“ světa vidíme, že se podařilo oslabit spojence Ruska v Evropě „pacifikováním“ Srbska a rozdělením Jugoslávie, podařilo se za pomoci Oranžových nebo jinak barevných revolucí rozložit většinu států severní Afriky a Blízkého východu, které se mohly stát spojenci Ruska díky jejich politice nezávislé na USA, podařilo se najít spojence v Gruzii, Ázerbajdžánu, ve všech pobaltských státech nebo v Kazachstánu, bezprostředně sousedících s Ruskem, a dokonce v mnohých z nich vybudovat vojenské základny (viz obr. 3). Nepodařilo se však zlomit jednoho z největších spojenců Ruska – Sýrii.

Žádná země však nebyla tak připravena a vyškolená, že by chtěla sama zaútočit na Rusko nebo jeho spojence – až na Gruzii a Ázerbajdžán. Gruzie se spoléhala na podporu sil NATO a pokusila se obsadit území Jižní Osetie (autonomní nezávislá republika uznaná Ruskem, ale de jure stále součást Gruzie), což si Rusko nenechalo líbit a během týdne vytlačilo a zničilo většinu vojenské techniky Gruzie. O obdobnou akci se pokusil Ázerbajdžán v konfliktu s Arménií o Náhorní Karabach (kde většinově žijí Arménci v autonomní republice také de jure spadající pod Ázerbajdžán), ale rovněž neuspěl.

Po neúspěchu provokativní akce v Jižní Osetii se NATO zaměřilo na další kontroverzní stát – na Ukrajinu. Roky trvalo školení aktivistů v Polsku za finanční podpory USA ve výši minimálně 5 mld. dolarů, jak [neprozřetelně prozradila Victoria Nuland](#) s cílem podpořit na Ukrajině část veřejnosti nespokojenou s místními oligarchy a zorganizovat Euromajdan. Euromajdan svrhl (jako ve všech barevných revolucích) legitimní vládu a převzal moc nad Ukrajinou. Cílem nové vlády už od prvních okamžiků [bylo revidovat vztahy s Ruskem](#) i s ruskými obyvateli Ukrajiny a otevřeně se revanšovat za výsledky 2. světové války – pokořit Rusko a dojít až do Moskvy.

Třetí světová válka začala

Na vyprovokování Ruska k protiakci byl použit jazykový zákon, který jako jeden z prvních přijal „reformovaný“ ukrajinský parlament a který vedl k odtržení Krymu a celé jihovýchodní části Ukrajiny, kde žijí převážně etničtí Rusové. Když se nepodařilo ani vojensky udržet celistvost Ukrajiny, která se začala rozpadat podle etnických celků, tak byl použit falešný incident s malajským letadlem MH17, který se měl stát signálem pro zapojení světového společenství do akcí proti Rusku. Tento jasný trigger však prozatím měl jen částečný úspěch, protože došlo „jen“ k zintenzívnění hospodářských sankcí proti Rusku, ale nikoli k přímé vojenské konfrontaci na východě Ukrajiny a na Krymu. Přesto, ... trigger už byl použit a nynější vývoj už může pouze směřovat k meznímu stavu, tedy k válce. Byl překročen kritický bod. Ke stejným závěrům [došel i papež František](#) – třetí světová válka už započala, jen mnozí si to ještě nejsou schopni a ochotni připustit, protože pravda mnohdy bolí.

Takových triggerů, tedy spouštěcích mechanismů k zahájení otevřeného konfliktu, bylo použito už několik (Osetie, Sýrie, Krym, let MH17), a všechny společně ukazují, kam směřuje vývoj – k přímé ekonomické a poté i vojenské konfrontaci států NATO s Ruskem, respektive USA a Ruska (jak konstatoval i slovenský premiér Robert Fico). Analýza avšak také ukázala,

že státy eurozóny nejsou vůbec jednotné a ne všechny chtějí být použity USA jako beranidlo proti Rusku. Dopad jak sankcí, tak zejména eskalujícího vojenského konfliktu dopadne zejména na východní a periferní státy EU, které se již dnes nacházejí v nelehké ekonomické situaci (Řecko, Španělsko, Itálie, Slovinsko, Polsko, ...) a u nichž minulá ekonomická krize ještě zdaleka neskončila a potácejí se u dna recese za masivní pomoci EU a půjček MMF.

Trendy vývoje

Když analyzujeme trendy vývoje a deklarované pozice jednotlivých států a uskupení, pak je jasně patrný územní rozmach států NATO a rozšiřování vojenských základen po celém světě. To svědčí o tom, že tyto základny nemají být použity pro obranu území členských států NATO, ale zejména pro obsazení a udržení cizích území, především v zájmu USA. Důležitá je vedoucí role USA v celém svazku NATO, které se ostatní státy víceméně [dobrovolně podřizují](#). Již v roce 2005 měly USA po světě [737 základen](#) a dnes se jejich počet výrazně navýšil. Na summitu NATO v Tallinu bylo rozhodnuto o vybudování dalších základen zejména v pobaltských státech a Gruzii (viz obr. 3). Rusko na tento vývoj [zareagovalo plánem](#) rozmístění nových základen ve spojeneckých státech – ve Vietnamu, na Kubě, ve Venezuele, Nikaragui a na Seychelských ostrovech. Proč asi Rusko [odpustilo Kubě 90% dluhu](#) z dob studené války?

Obr. 3 Vojenské základny NATO v Evropě a Asii

V aktuální situaci má každá strana konfliktu své poměrně čitelné pozice. Rusko podniká jen vynucené kroky jako například po gruzínském vpádu do Jižní Osetie, po vyslání Tomahawků na Damašek (ruský spojenec), po snaze vybudovat na Krymu základnu NATO. Rusko nepotřebuje expandovat do západní Evropy, protože má dost své půdy a surovinových i lidských zdrojů. Nechce ovšem připustit revizi druhé světové války a návrat fašismu, který dnes bují na Ukrajině. Už dnes bylo nuceno spolknout hořkou pilulku, kdy se proti němu obrátila většina států, osvobozených za Druhé světové války od nacismu a přešla na stranu NATO, tedy proti smyslu dohod mezi Gorbačovem a G. Bushem sen. (před ním s Reaganem).

[USA dnes tlačí NATO](#) a zejména státy Evropy do zintenzivnění sankcí proti Rusku, navýšení vojenských výdajů a přímého zapojení do vojenských operací. Na [státy EU dnes dopadne většina sankcí](#) i případné hospodářské pomoci „demokratické“ Ukrajině. Závislost EU na

energetických zdrojích Ruska je obrovská. Navíc, EU přišla o své odbytiště především potravinářského zboží po protiopatřeních Ruska. To vše prospívá USA stejně, jako konflikt v Evropě za 1. a 2. světové války.

Ve státech Evropy jsou také dobře patrné tendence k revizi výsledků 2. světové války. Německu se už podařilo výsledky revidovat a po sjednocení se celé zapojilo do struktur NATO včetně působení v zahraničních misích. Jejich slabým místem je velká závislost na energetických zdrojích Ruska zejména po odstavení německých jaderných elektráren v roce 2012.

Polsko má s Ruskem hodně nevyřízených účtů, zejména v Katyni, kde zahynula intelektuální elita národa, a také v Haliči, o kterou přišlo v roce 1945, kdy byla rozdělena mezi Polsko a Ukrajinu. Paradoxem je nynější podpora Poláků fašistickému režimu v Kyjevě i přesto, že Banderovci (nyní oslavováni v Kyjevě jako národní hrdinové) vyvraždili ve Lvově v roce 1944 tisíce Poláků.

Nejsmutnější je analýza vývoje na Ukrajině. Tato země byla těsně před bankrotem již v roce 2013 (moje osobní poznatky z Kyjeva a Krymu), kdy byla většina majetku rozkradena novými oligarchy. Nebyly tak již peníze na normální chod institucí státu a ani na nezbytný plyn. To se projevilo zejména v zimě roku 2009, kdy kvůli nezaplacení dodávek Rusko (Gasprom) přerušilo dodávky plynu. Nynější občanská válka na Ukrajině ekonomickou krizi nadále prohloubila i proto, že Rusko zvedlo ceny plynu z dumpingových cen na světovou úroveň a požaduje platby předem. Vnější zadlužení Ukrajiny tak dosáhlo 70 miliard dolarů, tedy více než 60% HDP a nadále se zvyšuje. Politický vývoj na Ukrajině zcela nepokrytě směřuje k nacistické diktatuře, kdy většinu křesel po „reorganizaci“ parlamentu obsadili nepokryté fašistické strany (Pravý sektor, Udar, Radikální strana, ...), které budou mít také většinu po nadcházejících „demokratických“ volbách. Fašistický stát na Ukrajině by byl pouze přímým pokračovatelem národnostních tendencí, jasně vyjádřených a odsouzených i v Jaltské dohodě.

Ukrajina takový vývoj nebude schopna ustát a kritická bude zima 2014/15, kdy bude muset intervenovat i MMF a státy EU.

Život na dluh

Analýza současné mezinárodní situace za pomoci nelineárních modelů s kritickou mezí ukazuje, že se svět nachází v obdobné situaci jako před bezprostředním zahájením 2. světové války. Zbrojení na dluh jako způsob řešení ekonomické krize a vývoz nezaměstnanosti jsou obdobné jako ve 30. letech minulého století. Protože světový obchod zejména v komoditní oblasti stojí a padá s petrodolarem, je zde snaha zcela odstranit jakékoli výjimky. Dnešní postupný přechod států BRICS na zlatý rubl urychluje krizové tendence v západních státech a odkrývá největší slabinu jejich prosperity – život na dluh, který v mnoha světových velmocích už dosahuje více než 60% HDP (Francie, Irsko, Itálie, Izrael, Japonsko, Kanada, Německo, UK, USA, Španělsko, ...).

Nejdůležitějším se ale zdá být poznatek, že většina těchto „vyspělých“ států (zejména USA) chce své ekonomické potíže řešit obdobným způsobem, jako Hitler ve 30. letech – rozpoutáváním lokálních a postupně i globálního konfliktu. Zatím jsme pozorovali pouze kompletní destrukci fungujících států jako Irák (2003-11), Libye (2011), zatím nepodařenou destrukci systému v Sýrii, zasahování do vnitřních věcí v Egyptě, Alžíru, Pákistánu s

eliminací zejména případných spojenců Ruska nebo Číny a postupným se přibližováním se jak k hranicím Ruska, tak i k Číně. Evidentní snahou je revidovat výsledky 2. světové války a nově uspořádat mezinárodní trhy a obchod, ve kterém by hrály dominantní roli USA (potažmo i Velká Británie). V Evropě se tento cíl již částečně podařilo splnit – do sféry vlivu USA a NATO byly zcela začleněny bývalé satelity Sovětského svazu a podařilo se postoupit na mnohých místech k samotným hranicím Ruska a Číny.

Bude jen otázkou, jak rychle se podaří vyvolat záminku k zahájení pacifikace a „demokratizace“ Ruska. Několik takových záminek již bylo použito, ale zatím vedly pouze k mírné eskalaci napětí a k uvalení sankcí. Tento stav již ale vede pouze k urychlení procesů a k dosažení onoho mezního stavu, kdy bude zahájena explicitní válka. Bohužel, jak [otevřeně varoval Putin](#) (a [zde](#)), tato válka bude jaderná a pokud mě fakta nešálí a mám dobré zdroje, odvetná protipatření Ruska už byla zahájena i v blízkosti území USA. Toto si dosud tato mocnost nepřipouštěla, že by i její území mohlo být dějištěm další války a spoléhala na svou věrnou a dobrou Evropu jako na opětovné válečné pole.

Čtenářům se může zdát podivné, že většina citované literatury je z okruhu nezávislých médií a z ruských zdrojů. Je to dáno asi tím, že oficiální média neinformují objektivně a skutečně nezávisle a jsou spíše propagandistickými agenturami. Naštěstí, díky tomu, že v rámci své profese cestuji po celém světě a jsem v denním kontaktu s lidmi celého světa, mám informace ověřené z původních zdrojů a z vlastního pozorování, jako například [letos na Ukrajině](#) nebo [zde](#).

Takto jsem si ověřil mnohé informace v Číně, Pákistánu, Ázerbajdžánu, Arménii, nebo v Rusku. Navíc, čas veškeré informace vždy dobře prověří a po letech vyjde nakonec realita najevo stejně, jako domnělé zbraně hromadného ničení v Iráku, na které ukazoval generál Powell v OSN a všude se o tom psalo.